

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 5. Sausio (January) 26, 1924. Metai IV

‘Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.’

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusei metų	75c	Six Months	75c
Vienas num.	5c	Single Copy	5c

Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Ketvirtajam Sekmadieniui po Trijų Karalių.
Mt. 8, 23-27.

Anuo metu: Kada Jėzus įžengė į luotą, sekė Jį Jo mokiniai; ir štai, didelė audra iškilo ant jūros, taip kad luotas buvo užliejamas bangų, o Jis miegojo. Ir Jo mokiniai priėjo prie Jo ir prikėlė Jį, tardami: Viešpatie, gelbėk mus, žustame. Ir Jėzus tarė jiems: Kodel bijotės, jūs, mažo tikėjimo? Tada atsikėlęs, Jis įsakė vėjams ir jurai ir tada atėjo didelė ramybė. Ir žmonės stebėjosi, kalbėdami: Kas Jis yra, kad vėjai ir jura klauso Jo?

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

1. Per ištisą dieną Jėzus mokino minias ant jūros kranto. (Mt. 8, 18). Atėjus vakarui Jisai liepė apaštalams eiti į laivą ir irtis per jurą (Mk. 4, 35). Pavargęs nuo dienos darbų Išganytojas atsigulęs laive užmigo.

Tuo tarpu kilo didelė audra. Bangos daužė laivelį iš visų pusių. Apaštalai įtempę savo jėgas inėsi, bet veltui Išsibuvusios vilnys grėšė paskandinti laivelį.

Įssigandę apaštalai puolasi prie miegančio Jėzaus, žadina Jį ir šaukia: "Viešpatie, gelbėk mus, žustame."

Jėzus atsikėlęs, bara apaštalus, kad per daug pasidavė baimei, nepasitikėdami Dievo Apvaizda. "Kodel bijotės, jūs, mažo tikėjimo."

Ir atsistojęs Išganytojas pažvelgė į siubuojančią jurą ir įsakė vėjams ir jurai ir pasidarė didelė ramybė.

Nusistebėjimas ir išgąstis apėmė apaštalų širdis del dieviškos galybės, kurios artumą jie jautė, pamatę, kad ant Jėzaus žodžio vėjai nutilo ir jura nurimo.

2. Laivelis audros blaškomas ant jurų, Evangelijos nupeštas, yra mūsų Bažnyčios paveikslas.

Ir mūsų Bažnyčią, kaip aną laivelį, per amžius puola įvairių persekiojimų bangos, mėgindami ją pražudyti.

Bet neįstengia, nes Kristus yra šiame laive'lyje, Bažnyčioje.

Nieks neprivalo tad nusiminti matydamas Bažnyčią persekiojamą. Nieks tenepasiduoda išgąsčiui, gyvenimo audros blaškomas, bet tvirtai pasitikėdamas Kristaus pažadėjimu, kantriai ir drąsiai plaukia per gyvenimo šiubujančią jurą, į ramybės prielauką, amžiną tėvynę.

Žemė ir dangus praeis, bet Kristaus žodžiai: "Ir pragarą vartai jos nepergalės" — nepraeis.

Teužia audros, tepuola Bažnyčią bangos! Jos nieko jai nekens, nes Kristaus galybė ją saugoja. X.

VILTIS.

Kas man ant šios žemės
Brangiausio bebus?
Kas vargo kelionės
Pasaldys skausmus?...

Tai Kristus, tai Jojo
Geroji širdis,
Bus mano paguoda
Ramybė, viltis.

Jis mane varguolę
Nestums nuo savęs;
Per vargo kelionę
Į laimę nuves.

17, II, 1022 m.

Ten džiaugsiuos per amžius,
Ten nieks nerupės;
Jį vieną manoji
Širdis temylės.

Ten nieko negeisiu
Apleidusi žemę,
Prie meilės šaltinio,
Kur laimę vien semia.

Šventieji... O Dieve,
Padėk man menkai,
Pas Tave nueiti
Kaip trokštu žinai.

V. S-lė.

VARGDIENIŲ SESELIŲ VIENUOLIJA MARIAMPOLĖJE.

(Tąsa).

(žiur. "Laivo" N 4).

N a š l a i č i ų p r i e g l a u d a.

Ne mažiau rupėjo Vargdienių Seselių Vienuolijai ir kiti vargdieniai: mažutėliai našlaičiai — vaikučiai, kurių po karui nemaža atsirado. Bet čia buvo jau kur kas sunkesnis darbas, kaip senelių prieglauda vesti. Čia reikėjo naują įstaigą tvirti, o lėšų sunku buvo gauti.

Bet vargdienių seselių uolumas ir čia rado budą našlaičiams pagelbėti.

Kaip tik po karui Kaune buvo įsikurusios Amerikos labdaringosios organizacijos, kurios šelpė nukentėjus nuo karo. Seselės kreipėsi į jas ir gavo pašalpos. Ir darbas buvo pradėtas 1920 metais.

Vargdienių Seselės pačios neturėdamos tinkamos sau pastogės, turėjo pradžioje pasitenkinti vien tik įsteigusios vadinamą "dienos prieglaudą."

Vaikučiai, kuriems tėvas ir motina buvo mirę, ar kurie tėvui ar motinai išėjus į darbą dažniausiai neturėjo name tinkamos priežiūros rinkosi prie vienuolyno namų ir čia per dieną seselės juos prižiūrėdavo, valgydindavo ir mokindavo. Vaikučių susirinkdavo į 40.

Šis gražus darbas negalėjo būti ilgai varomas. Greit pritruko lėšų, o atėjus žiemai nebegalima buvo visai laikyti dienos prieglaudos. Bet vienuolija pasiryžo, bent vaikučių dalį, pačius vargingiausias našlaites mergaites, paįmti į savo globą ir joms įtaisyti nuolatinę prieglaudą.

Nors sunku buvo seselėms ši prieglauda laikyti, bet jų pasišventimas ir gerų žmonių pagalba pergalejo kliutis. Mergaitėms našlaitėms (arti 25) pasamdyti buvo namai ir nauja įstaiga pradėjo gyvuoti.

Mergaičių prieglauda išsilaikė iki 1923 metų vasarai. Tuomet, namai, kur buvo laikoma prieglauda, pradėta remontuoti. Pasiėjo tad laikinai prieglauda likviduoti. Mergaitės, kurios dar turėjo giminių, buvo atiduotos jų globon. Paliktos tik našlaitės, neturinčios visiškai kur prisiglausti.

Šiais 1924 metais mergaičių prieglauda manoma vėl atgaivinti ir ją praplėsti.

M e r g a i č i ų P e n s i o n a t a s .

Vargdienių Seselių Vienuolija įsisteigusi knygyną ir spaustuve ir apėmusi vargdienių prieglaudas vesti, jau varė didelį ir šventą apšvietos platinimo ir labdarybės darbą.

Tačiau tam darbui plėsti reikėjo vis naujų jėgų.

O tų jėgų neišlaūsi iš piršto, reikia jų išauginti.

Vienuolija tad iš pat pradžios jautė reikalo turėti savąją mokyklą, kur būtų auginamos tos naujos jėgos, kur būtų ruošiami drauge nauji pašaukimai į vienuoles.

Taigi, kai vienuolija jau tiek sustiprėjo, kad galėjo savąją mokyklą laikyti ir vesti, nieko nelaukdama ėmėsi darbo.

Jau mergaičių prieglaudai įsikurus buvo reikalo seselėms našlaites mokyti ir auklėti. Tuo tikslu buvo prie prieglaudos atidaryta pradžios mokykla mergaitėms, iš kurios ilgainiui pabaigoje 1921 metų išaugo progimnazija, pavadinta Mergaičių Pensionatu.

Mergaičių Pensionatas yra savo rušies mokslo įstaiga, kokios Lietuvoje dar ligšiol nebuvo.

Lietuvos mokyklos ne tik pradžios, bet ir aukštesnės ligšiolei buvo taip sutvarkytos, kad jos skiriamos ir berniukams ir mergaitėms. Kitaip sakant, jos yra mišrios.

Aišku, kad toks mišrumas vaikų lavinime nėra geistinas, ypač aukštesnėse mokyklose, nes paprastai blogai atsiliepia į jaunuolių dorą.

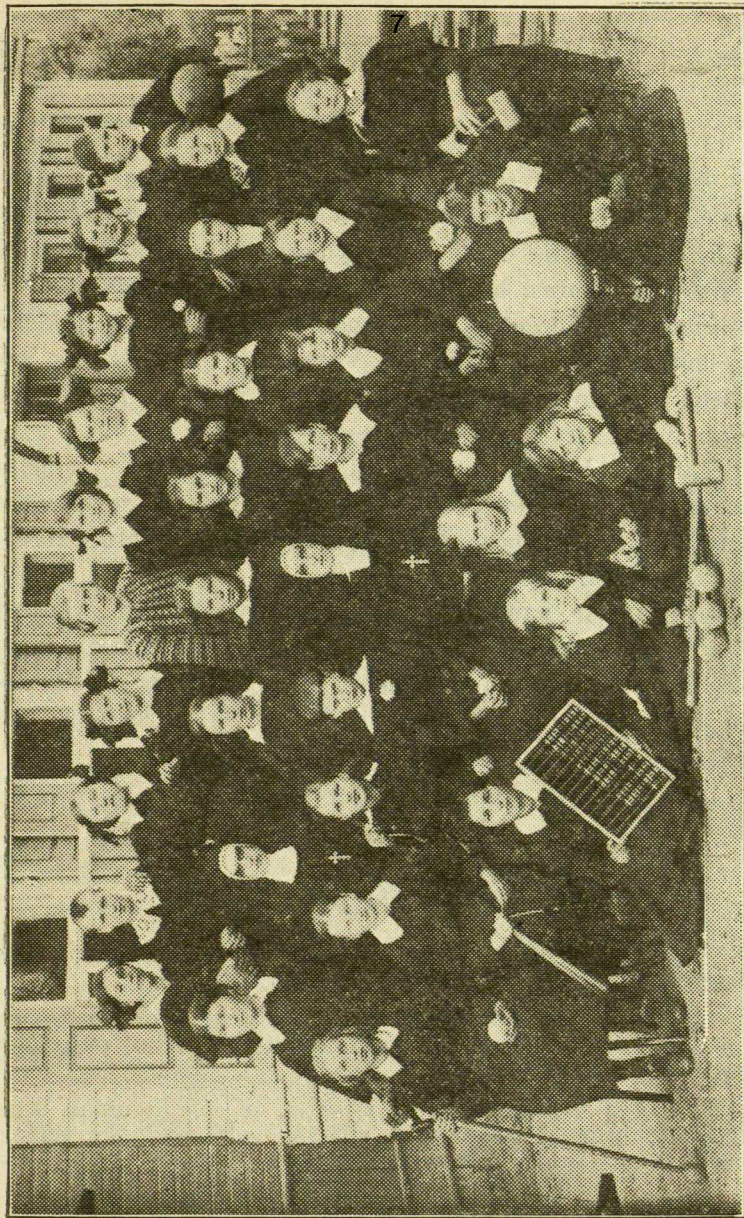
Štai Mergaičių Pensionatas sulaužė įsivyravusį Lietuvos mokyklose mišrumą: jis skiriamas *vien tik mergaitėms* mokytis.

Toliau, Lietuvos mokyklos didžiausios domės kreipia į tai, kad išlavinus mokinių protą, kad suteikus jiems žinių, mokslo. Mokinių auklėjimas, jų širdies ir valios lavinimas neužima ten taip svarbios vietos. (To ir negali siekti mokyklos, kurios vien tik per pamokas mokyklos ribose tegali turėti įtakos mokiniams; už mokyklos gi sienų jau ta įtaka mokinių jau nebesiekia.

Mergaičių Pensionatas gi ne tik mokina savo mokines, ne tik lavina jų protą, bet drauge rupinasi jas auklėti, lavinti jų širdį ir valią, idant jos būtų ne tik išmokslintos; bet ir doros, pavyzdingos savo gyvenimu katalikės.

Tuo tikslu Pensionatas neišleidžia iš savo globos ir priežiūros mergaičių ir pamokoms pasibaigus. Mergaitės, kurios mokosi Pensionate, čia pat privalo ir gyventi. Tai gi jos nuolat esti intakoje gerų mokytojų ir auklėtojų. Tuo budu mergaičių mokymas ir auklėjimas eina ranka į ranką.

Tokia mokykla buvo naujiena Lietuvoje, tuo tarpu užsieniuose katalikai jau nuo senų senovės turi tokios rušies įstaigų.

MARIAMPOLĒS MERGAICĪU PENSIONĀTAS--PROGIMNAZIJA
VARGD. SESEL. VIEN. LAIKOMA IR VEDAMA.

Nežiurint į Mergaičių Pensionato naujumą — susipratusieji katalikai tėvai noriai leido savo dukteris į Mergaičių Pensionatą, gerai numanydami, kaip svarbu turėti ne tik išmokslintas, bet ir išauklėtas savo dukreles.

Šiandien Mergaičių Pensionatas turi arti 40 auklėtinių, kurias mokina ir auklėja Vargdienių seselės, tik kai kuriems mokslo dalykams samdomi yra iš šalies mokytojai.

-:- ————— :::- ————— -:-

Taip tai Vargdienių Seselių Vienuolija, Dievo padedama, trumpu laiku sugebėjo gan plačiai išplėsti savo darbuotę ir tuo budu bent dalinai įvykinti savo Įstatų užbrėžtus uždavinius.

Gražiam ir naudingam Bažnyčiai ir Tėvynei švietimo ir labdarybės darbui varyti daug padėjo vienuolijai Amerikos lietuvių katalikų dosnumas, kurių aukomis didžia dalimi buvo įsteigta našlaičių prieglauda ir mergaičių Pensionatas.

(Bus daugiau)

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimai:

1. Kada Dievas duoda kudikiui dušią, ar po užgimimo, ar prieš gimimą?
2. Ar Dievas sutvėrė vieną dušią, kurios pakanka visiems kudikiams, ar kiekvienam kudikiui duoda naują ir skirtingą dušią?
3. Kokia yra tos dušios išvaizda, ir jos didumas, sunkumas, šlapumas, sausumas, miegis, saldumas, kartumas, protingumas, išmintingumas ir tt.?

Jonas Meškienis.

Atsakymas.

Šiuos tris Tamstos klausimus suglaudėme į vieną kru-

vą, nes jie visi liečia vieną ir tą patį dalyką, butent kudio dušią. Del jos Tamstos klausiamo, *kuomet, kiek ir kokia* dušia gauna kudikis. Iš eilės atsakysime į šiuos klausimus.

1. Kuomet Dievas tveria kudikio dušią?

Dušia yra žmogaus gyvybės jėga. Tai sako mums šv. Raštas. Sulig šv. Rašto žodžiais tik tuomet pirmasis žmogus pasidarė gyva esybe, kai Dievas įkvėpė į jį gyvybės kvapą t. y. dušią (Pradž. 2, 7). Pirm to žmogus buvo tik molio gabalas (Pradž. 2, 7).

Tai sako mums ir patyrimas. Kai žmogus numiršta, dušia atsiskiria nuo kūno. Ir tuomet žmogus virsta negyva esybe: turi kuną ir visus sąnarius, ir ausis, ir kojas, ir akis ir tt. — o jokios gyvybės darbo negali atlikti. Kodel? Nes dušios, žmogaus gyvybės jėgos jame nėra.

Jeigu dušia yra žmogaus gyvybės jėga, tai mums nesunku bus atspėti, kuomet Dievas tveria kudikio dušią.

Aišku, kad tuomet kudikio dušia tveriamą, kuomet jis pasidaro gyva esybe.

Kuomet kudikis yra gyva esybė, ar tik jam gimus, ar jau prieš gimimą — į tą klausimą teatsako mokslininkai, kurie tyrinėja motinos yščioje esamąją žmogaus vaisių.

Šių dienų mokslininkai yra nuomonės, kad žmogaus vaisius jau nuo pirmos valandėlės prasidejimo yra gyva esybė.

Iš čia kudikio dušia Dievo tveriamą nuo pirmos žmogaus prasidejimo valandos.

2. Ar pakanka viena dušia visiems kudikiams, ar kiekvienam kudikiui Dievas tveria atskirą dušią?

Iš kudikio išauga žmogus. Ta pati gyvybės jėga gai-

vina ir kudikį ir suaugusį iš kudikio žmogų.

Apie žmones šv. Raštas kalba, kaipo turinčius atskirą gyvybės jėgą, atskirą dušią.

“Ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet nustotų *savo* dušios? Arba ką žmogus gali duoti *savo* dušiai atvaduoti?” (Mork. 8, 36-37).

Čia Kristus sako, kad kiekvienas žmogus turi *savo* dušią.

Delho kitose vietose Kristus sakė, kad kiekvienas bus teisiamas sulig savo darbais, kad vieni eis į pragarą, kiti gi į dangų. (Mt. 25, 34-46).

Aišku tad, kad kiekvienas žmogus turi vieną, atskirą dušią, kuria jisai veikia ir yra atsakomingas už savo darbus. Taigi ir kiekvienas kudikis — kaipo tas pats išaugęs žmogus, gauna atskirą Dievo sutvertą dušią.

3. *Kokia yra tos dušios išvaizda, koks didumas, sunkumas, šlapumas ir tt.?*

Žmogaus dušia yra dvasinga; yra dvasia. “Laivas” jau daug sykių buvo tai aiškinęs. Tamsta gali pasiskaityti kad ir “Laivo” N 51 1922 metų.

Dvasia gi sulig šv. Raštu (Lk. 24, 39) neturi nei kuno nei kuno ypatybių. Taigi ir apie kokią dušios išvaizdą, jos sunkumą, šlapumą ir tt. negalima ir kalbėti.

Tamsta, manau tai gerai supranti. Ar galima kalbėti apie Tamstos minties svarą, apie Tamstos noro šlapumą, apie Tamstos proto kartumą?

K. R.

DEL VAIKO TĖVAI TAPO KATALIKAIS.

“Kas nori vaiko?! — Vaiko!” — šaukė užkimusiu balsu senas, palinkęs kinietis Čengas, žinomas visam miesteliui Tsi-ningu (Kinijoje) vandens nešikas.

Viens, kitas išgirdęs šauksmą manydamas, kad tai kokio pirklio, sustota ties namais, atidarydavo langą ir galvą iškišęs, klausinėjo, ko nori, bet sužinojęs, ko čia buta, skubiai slėpdavosi, juo labiau, kad iš gatvės putė šaltokas, gruodžio vėjelis.

Čengas šaukė vis balsiau, perėjo jau visą didžiąją gatvę, bet vaiko nieks nenorėjo imti.

“Kuo aš jį maitinsiu?” mąstė sau senis, nustojęs vilties surasti kokį gailėstiną žmogų, kurs paimtų vaiką savo globon. “Vos nevos išgaliu sau duonos užsidirbti, o čia dar reiktų pirkti pieno tam mažiuokui, negaliu šuns išlaikyti, o čia reiktų ožką pirkti. Nėra kitos išeities, kaip tik ten jis palikti, kur radau,” — nutarė kinietis. “Bet tuomet šuo radęs suės jį,” — tarė karčiai.

Atskleidęs savo sulopyto skrando svkerną, kuriame laikė suviniotą kudikį, Čengas paveizėjo į jį su ašaromis akyse. “Nuostabu, kad dar gyvas; reikia jis gelbėti.”

Taip sumanęs, pasuko į vieną šali gatvelę, šiukšlių pilną ir vėl ėmė šaukti:

“Kas nori vaiko?! Vaiko!”

Nieks į jo šauksmą neatsiliepė. Tiktai vienoje gatvės kertėje moterėlė Liao-ha, s t a t y d a m a s a v o staliuką, tarė jam: “Ei, Čengau! Tai dabar vietoje vandens, vaikus nešioji!? Ką gi veiks senos bobos? Juk tai, rodos, ne tavo?” — prisispirusi klausė senio.

“Iš-kur tau bus mano” teisinosi Čengas, sustojęs prie stalėlio. “Štai šiandien iš ryto ėjau vandens pasisemti iš šulinio, prie miesto murų, žiuriu, čiapat kažin koks rišulys guli. Imu, manydamas sau, kad man vargšui, ir tie skudurai bus reikalingi. Bet pasirodė ne skudurai, o vaikas prasta skepeta suviniotas. Buvo dar gyvas, tad ir paėmiau. Gal užtat šuns nelos ant manęs,” — juokdamas pridėjo senis, paveizėjęs į Liao-hu, — jie mėgsta daugiau mergaites.”

“Ar tai vaikas?” — paklausė Liao-hu.

Tuo tarpu apie juodu pradėjo rinkties daugiau žmonių. Vienas, kitas pradėjo teirautis apie kudikį. - Vienas jų prašė, kad parodytų. Čengas atskieldė skrandą ir parodė kudikio galvelę. Kudikis galėjo buti daugiausiai kokio mėnesio amžiaus. Ant menkučio veidelio, suodžiais ištepto, matėsi sukepęs kraujas ir ant kaktelės dar nesuėgijusi žaizda.

“Aš tokio velniukščio nenorėčiau savo namuose laikyti,” — pradėjo juokauti Liao-hu.

“Ir aš ne,” tarė kita iš minios.

Jo nieks neims, — atsiliepė jauna moteriškė — nes matote, Piktasis prie jo prikybo ir rodos delto per motiną pametė veidą.”

“Dar ir tau, Čengai, atkeršys Piktasis, kad jam už akių lendi” — perspėjo Liao-hu.

O gal jį” — atsiliepė iš minios, — “paims Baltieji su ilgomis bazdomis (Misijonoriai Kinijoje nešioja barzdas), kurie gyvena prie “Kryžiaus pagodos (bažnyčios).”

“O taip, nunešk jį tenai: ragino grandingu balsu jau nutė kinietė, į kurią iki šioliai nieks nekreipė dėmes. “Tik-

tai, susimildamas, nemesk jo šunims". Visų akys atsikreipė į ją. Pradėjo tarp savęs patylomis kalbėtis ir galvas kraipyti. Čengas ką tai norėjo jai atsakyti, bet ji buvo jau nubėgusi ir greit išnyko iš akių.

-:- ————000——— -:-

Kaip yra su tuo vaiku, kurį mums ši rytą atnešė Čengas?" — paklausė kun. Juozas tėvo Angeliko, kai misijonariai po pietų buvo susiėję pasikalbėti.

"Labai gerai," — atsakė kun. O. Angelikas. — "Pasiuončiau jį vienuolėms. Jos tuojaus jį išmaudė, davė jam ožkos pieno ir; gražiai jį aprėdė. Sesele's tvirtina, kad vaikas yra labai gražios išvaizdos. Nelabai ką šitame dalyke numanau. Aš jį tik apkrikštijau ir atidaviau auklėti šiungų šeimynai. Tai yra jau antras vaikas, kurį šiais metais jiems pavedžiau. Bet meldžiu atspėti, kokį krikšto vardą jam daviau?"

Kunigas Juozas tik pėčiais patraukė, atsakydamas, negalįs to žinoti.

"Moizė!" — tarė tėvas Angelikas. — "Nors ne vandenyje, bet vis prie vandens jis rastas, o mūsų Čengas, nors gražumu nepanašus į Faraono dukterį, visgi širdies gerumu ją pralenkia. Todėl pasakiau sau: "tegul bus jam vardas Moizė, t. y. iš vandens išimtas."

"Įdomu tiktai, ar ateis sesuo ar motina, kaip, kad buvo atėjusi Mozei" — pridėjo kun. Juozas.

Pasikalbėjimą pertraukė atėjęs broliukas, pranešdamas, kad du senu kiniečiu laukia tėvo Angeliko.

"Palauk manęs, kun. Juozai," — tarė išeidamas Angelikas. "Aš neužilga sugrįšiu."

Tėvas Juozas, paėmęs nuo stalo laikraštį "Bulletin de

Pekin," pradėjo vartyti. Bet greit padėjęs ant stalo laikraštį ir prisitariąs prie altorėlio, kurs čia pat buvo įtaisytas, karštai meldėsi prie Kudikėlio Jėzaus, kurio gražus paveikslas kybojo ant altoriaus.

Prie kunigo Juozapo akis stėjo gatvelės ir šiukšlynai į kuriuos kiniečiai meta savo vaikus. Čia vargšai kudikiai ar nuo šalčio sušalą, ar šunų ir kiaulių suėdami buva, ar nuo bado miršta.

"O gerasis Jėzau! kuomet pasaulis matys kiekviename vaikelyje Tavo paveikslą ir majestotą? Kuomet ateis tas laikas, kad delei Tavo nuopelnų, kančios, šalčio, bado, Tavo pažėminimo Betliejaus kutelėje, nei vienas vaikas nebus metamas į gatvę ir šiukšlysus?" Misijonorius nedabai gė maldos, nes tėvas Angelikas skubiai įpuolė į kambarį.

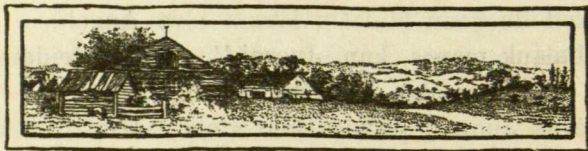
"Ar žinai, Tėve?" — šaukė dar tarpdury, bet pamatęs kun. Juozą besimeldžiantį, nutylo.

"Kas nauja?" — paklausė atsikėlęs kunigas Juozas.

"Regimai Kudikėlis Jėzus permatė tavo malda... Štai mūsų Moizės dėdukas ir bobutė atėjo, reikalaudami gražinti jiems kudikį. Žinoma, atsisakiau jų reikalavimą išpildyti. Bet ką darysime, jei Dieviškas Kudikėlis siųs mums kasdien tokių dovanų. Pritruks mieste katalikiškų šeimynų, kurioms galėtumėme pavesti šiuos kudikius auklėti."

Pasitikėkime Dievui, kursai geriausiai pasirūpins apie Savo šeimyną," — atsako kun. Juozas.

(Bus daugiau).

KATALIKŲ PASAULY.

6 kirai išventinti kunigais. Jie baigė seminariją įsteigtą vyskupo Meniatti Kinijoje. Katalikai-kiniečiai sulaukė savųjų kunigų džiaugiasi, nes tikisi, kad tikėjimo šviesa savųjų kunigų pagalba greit praplys po visą šalį.

Benedikto XV paminklas sumanyta statyti Romoje. Tuo tikslu įsteigtas Pijaus XI fondas.

Pricetono, Iowa katalikai pirko metodistų bažnyčią ir ją pakeitė katalikiška bažnyčia.

Friburgo (Šveicarijoj) universitetą metų pabaigoje pernai baigė su daktaro laipsniu Kun. Dr. K. Matulaitis ir Dr. Ambraziejūtė, darbštus Lietuvos katalikų veikėjai.

Šv. Tėvo Pijaus XI rūpesniu prancuzai paliuosavo iš kalėjimo 300 vokiečių suimtų Ruhro kraštą prancuzams užėmus.

Šv. Tėvo pagalba Rusijai ir Vokietijai. Šv. Tėvas didžiausiu atsidėjimu neša pagalbos nelaimingajai rusų tautai, kurią prislėgė žiauri žydų komisarų letena. Šv. Tėvo misija Rusijoje susideda iš 13 vienuolių. Jai padeda 1,700 rusų vertėjų, biurų valdininkų, inspektorių, magazinų vedėjų, virėjų ir t. p. Tuos tarnautojus apmoka maisto dalykais. Pašalpos yra 6 centrai: Maskva, Orenburgas (Uralo), Rostov-Na-Don, Krasvodas (Kubane), Eupatoria ir Diankoi Kryme. Be to, yra 6 maisto, drabužių, vaistų sandėliai ir 6 suaugusiems maitinimo punktai. 275 stotys kasdien maitina 124,400 asmenų. Buvo išsiųsta 2,500 maisto ryšulų į tolimiausias Rusijos vietas. Drabužių ir batų išdalinta už 2 mil. 300,000 lyrų ir vaistų už 1 mil. lyrų (lyra apie 3 litus).

Nesenai Šv. Tėvas vėl nusiuntė vokiečiams vargšams 350,000 lyrų.

KAS GIRDĖTI LIETUVOJE?

Lietuva iki Gruodžio mėn. 1923 m. turėjo aukso ir sidabro 16,646,083 Lt. 30c.; dolerių, svarų ir kitos svetimų valiutos — 43,925,584 Lt. 15c.; banknotų (litų) apyvartoje — 59,009,633 Lt. 61 ct.

Lietuvos Seimas priėmė valstybės biudžetą 1924 metams.

šiais metais išlaidos bus 9 milijonais litų mažesnės, negu įplaukos. Biudžete panaikintos išlaidos žydų ir baltgudžių ministerijoms laikyti.

Kun. M. Krupavičius, Žemės Ukio ir Valstybės Turtų Ministeris, susirgo ir išvažiavo užsienin gydytis.

Prekybos tiesioginis susisiekimas tarp Rusijos ir Lietuvos jau veikia.

Amerikos Lietuvių Prekybos Bendrovė Kaune likvidavo savo Tarptautinį Banką.

Ukmergėje pradėjo eiti naujas dvisavaitinis laikraštis "Ukmergės Garsas."

PLAČIAM PASAULY.

Leninas, Rusijos bolševikų vadas mirė.

Anglijos valdžios priešaky stoji MacDonalld, darbo partijos lyderis.

Mexikoje dar vis eina kovos tarp Obregono valdžios ir revoliucionierių.

Graikijoje karalius pašalintas nuo sosto ir Graikija paskelbta respublika.

"LAIVO" KONTESTAS.

"Laivo" Administracija gauna nuo savo prietelių naujų prenumeratorių, bet daugelis nepraneša, ar jie stoji į "Laivo" Kontestą. Taigi jų negalime skaityti stojusiais į kontestą.

Raginame tad visus, kurie siunčia naujų skaitytojų prenumeratą, aiškiai pažymėti, kad jų norima dalyvauti "Laivo" Konteste.

Be to, prašome atsiliepti ir "Laivo" agentų, ar jie nesutiktų taip pat stoti į "Laivo" kontestą.

Neužmirškite, kad "Laivo" Kontesto laikas yra paskirtas tik iki Gegužės 1 d. š. m.

"Laivo" Administracija.
